

ПЕРША КОЛОНКА

ПОХІД У КРАЇНУ ЗНАНЬ

«Міжнародний рік дитини допоміг нам іще раз оцінити все незчисленне виховне багатство, нагромаджене нашою країною, — писала «Комсомольська правда» напередодні першого вересня. — Від злиднів, від голоду і безправ'я, від пропаганди війни і насильства діти у нас надійно захищені всім укладом нашого життя, і це закріплено в Конституції».

Про це мимоволі думався сьогодні, першого вересня, коли багатомільйонний загін хлопчиків і дівчаток, юнаків і дівчат вирушає в чергову подорож до країни Знань. Вирушає саме того дня, коли все прогресивне людство світу відзначає Міжнародний день миру і День боротьби за міжнародну безпеку та проти гонки озброєнь.

Волею історії ми ще раз говоримо про ці два поняття — «право на освіту» і «мир» — у день першого дзвінка в школах і вузах, технікумах і училищах. Тому «і сьогодні, через багато років після боїв, серед безлічі справ ми повинні постійно пам'ятати про тих, хто пройшов війну», — пише товариш Л. І. Брежнєв у своїй книзі «Мала земля».

Ось чому, гадаємо, правильною є думка про те, що основним «навчальним предметом» у наших вищих, середній та середній спеціальній школах повинен бути «предмет соціалізації» підлітків і молоді. Ми зобов'язані вчити їх нетерпимості до зла, вчити вміння порівнювати свої сьогоднішні завдання зі спільною метою радянського народу. Школа, комсомол покликані допомогти кожній молодій людині прилучитися до цієї мети. «Центральне завдання, — підкреслював XVIII з'їзд ВЛКСМ, — виховувати молоді у дусі комуністичної ідейності, радянського патріотизму, пролетарського інтернаціоналізму, високої організованості і дисциплінованості, вести дійову пропаганду досягнень і переваг соціалістичного ладу, на основі марксистсько-ленінського вчення формувати у кожної молоді людини активну життєву позицію».

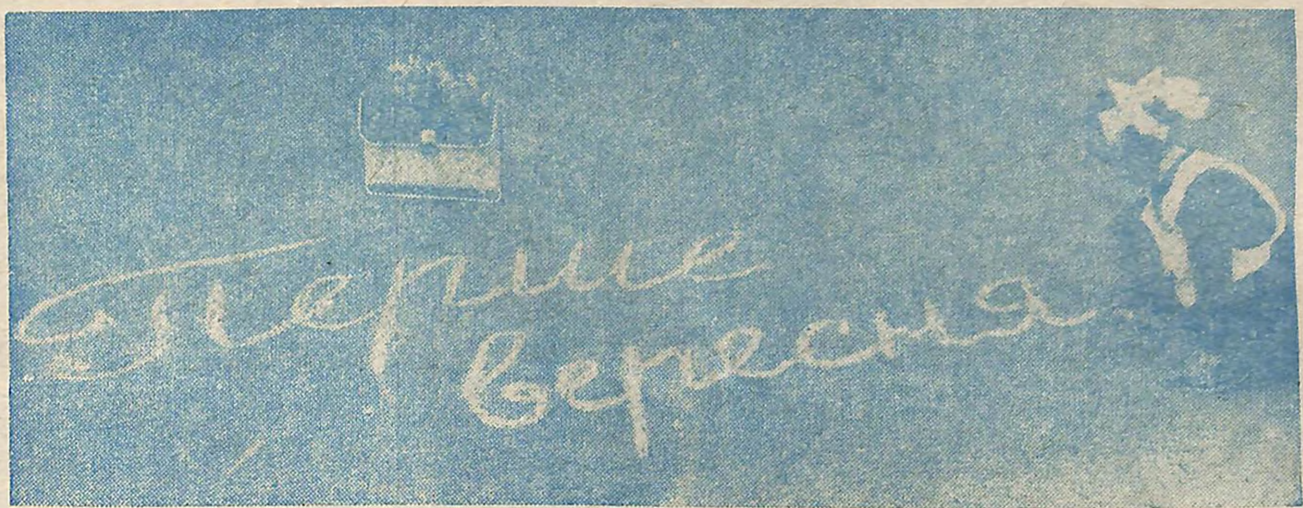
Новий навчальний рік має міцний фундамент. Ленінська думка про необхідність перетворення комунізму з готових, заведених формул, порад, рецептів, програм у те живе, що об'єднує безпосередню роботу, знайшла своє подальше відображення в рішеннях XXV з'їзду КПРС, постановках ЦК КПРС і Раді Міністрів СРСР «Про дальший розвиток вищої школи і підвищення якості підготовки спеціалістів», «Про дальше поліпшення навчання, виховання учнів загальноосвітніх шкіл і підготовки їх до праці», в доповідях і виступах Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва. Величезну політичну вагу і принципове значення мають у житті навчальних закладів постанови ЦК КПРС «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи» і рішення IV пленуму ЦК ВЛКСМ.

Десятки тисяч учнів загальноосвітніх шкіл, учнів середніх спеціальних навчальних закладів, студентів області вступили сьогодні в новий навчальний рік. Вони повинні пам'ятати наказ XVIII з'їзду ВЛКСМ про громадський обов'язок кожної молоді людини у здобутті середньої освіти і про особисту відповідальність кожного студента на шляху до самостійної роботи спеціалістами в усіх галузях народного господарства СРСР.

У поході за глибокі й міцні знання у нас є на кого рівнятися. Вже виправдав себе на практиці досвід педагогічних колективів і комсомольських організацій Дикитровської СШ (Устинівський район), Новопразької СШ (Олександрійський район), Комішуватської СШ (Новоукраїнський район), Кіровоградської СШ № 13. Тут активно використовують рух «Жодного відстаючого поруч», пости всеобучу, групи товариської взаємодопомоги, дні науки, конкурси, олімпіади і т. ін. «Ми вважаємо, що головне для студента — це бажання добре вчитися. Його й треба виховувати», — кажуць сьогодні в комітетах комсомолу вузів області. З цієї метою тут створюють наукові студентські товариства, організовують лекторії, предметні гуртки тощо.

Зазначимо: з року в рік в області зростає матеріально-технічна база навчальних закладів, яка сприяє дальшому поліпшенню трудового виховання підлітків і молоді. Багатшають вузівські й шкільні лабораторії, зростає машинно-тракторний парк учнівських виробничих бригад, міцніють зв'язки підприємств і господарств Кіровоградщини з підшефними навчальними закладами. Нинішній першOVERесень відзначає також Двері Добровеличківського районного міжшкільного навчально-виробничого комбінату (тут протягом року оволодівають найрізноманітнішими спеціальностями 600 старшокласників).

...Новий навчальний рік стартував. І перед нами тоїть завдання — якнайповніше використати всі можливості, які надає нам радянське суспільство, для того, щоб похід у країну Знань був справді трудовим, радісним, світлим і корисним людям. Тож щасливого походу!

Фотосетюд С. ФЕНЕНКА.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання
XX

№ 105 (2677).

СУБОТА,

1

ВЕРЕСНЯ
1979 РОКУ.

Газета виходить
з 1939 року

Ціна
2 коп.

ПЕРЕМОГЛИ ВДРУГЕ

Як і в першому кварталі нинішнього року, в другому теж стали переможцями соціалістичного змагання в галузі трудових раціоналізаторів Олександрівського цукрозаводу Другого імені Петровського цукрокомбінату. З цієї нагоди позавчора їм було вручено перехідний Червоний прапор Міністерства харчової промисловості СРСР та ЦК профспілки робітників харчової промисловості.

Це було свято не тільки для працівників раціоналізаторського цеху, а й для всіх цукроварів. Адже під приємний спів співачок до цукроварів готової продукції — всі причетні до високої нагороди. І значною мірою — комсомольці підприємства, організації яких нараховує понад 200 співачок. Лише в раціональному цеху їх зайнято 86 чоловік. А взагалі — комсомольці працюють буквально на всіх ділянках виробництва, їм довіряють найсерйозніші операції. Так, Леонід Федченко та Микола Ліщенко — наладчики контрольно-виміральної апаратури. Хлопці прагнуть удосконалити виробництво, поліпшити процес цукрова-ріння. За два останні роки Леонід і Микола подали кілька раціоналізаторських пропозицій.

Завод значно перевищував виробничі плани по виробництву рафінаду, зокрема «Дорожнього». В цьому чимала заслуга слюсаря-наладчика накувальних верстатів кандидата в члени КПРС, вихованця комсомолу Василя Салія, накувальника Людмила Панасенко, Світлани Черкас, Надії Кемпної та багатьох інших їхніх колег і товаришів по спілці, слюсарів-наладчиків Миколи Шмарка і Василя Шики, різальника буряків, секретаря цехової комсомольської організації Анастасія Лімборського, змішні комсомольці Івана Прасола, яка не раз виборювала першість у соціалістичному змаганні.

Тістуючись до нового сезону цукроваріння, колектив заводу багато зробив для вдосконалення процесу виробництва. Устакування на заводі — єдине й досконале. Великі плани у цукроварів на майбутнє, адже в другому півріччі підприємство має виробити 36 тисяч тонн цукру, або шосту частину того, що виробляють усі десять заводів області. Комсомольцям і молоді підприємства дає чого докласти рук, є простір для творчості, всі умови для трудової звитяги.

Р. МАРЧЕНКО.

НОВИНИ

Перехідний Червоний прапор

Ленінського району комсомолу обласного центру вручено позавчора комсомольсько-молодіжній бригаді малярів першого будівельного управління тресту «Кіровоградмиснбуд», яку очолює кандидат у члени КПРС Надія Кравець.

Бригада, яка сформувалася по суті рік тому, а на День будівельника удостоєна звання колективу комуністичної праці, завоювала першість у соціалістичному змаганні серед комсомольсько-молодіжних колективів району. Поруч старших на друг — Валентин Мазур, Олександр Сологуб, Люба Комішуватська, муніципальні випускники профтехучилища Валі Ковалюк, Люба Рябошапка, Валі Скаренко, Люба Храпачова та інші з перших днів стали повноправними членами колективу — виконували норми парівні з усіма. Тепер імениті бригадира приєднується з планом на 115—130 процентів. Але найголовніше те, що якість їх роботи завжди висока.

Завтра — Всесоюзний День працівників нафтової і газової промисловості

ПОШУК ТРИВАЄ

«Змістилася вісь Землі, Азія пробудилася! Наземні міст у тундрі чи тайзі, передгір'ях Алтаю чи на Байкалі, в Казахстані чи біля Карського моря звучать для молодого покоління так само звично, як Лондон, Париж, Берлін... План стає документом настільки ж повсякденним, як, скажімо, таблиця множення. І центри світової комунікації — бірни, охоплені жахом, — прислухаються до цокання машин, що відступають дані про котування металів і верстатів, які випускають індустри-

альні гіганти Сибіру», — писав у книзі «Поля хлібів і нафтові поля» французький публіцист Поль Вайль-Кутюр'є, відвідавши Сибір 1929 року. Пророчи слова? Тоді почалася перша п'ятирічка СРСР. А в 1980 році Сибір і Далекий Схід дають, зокрема, половину радянської нафти та газового конденсату... Як відзначив у промові на XVIII з'їзді ВЛКСМ Л. І. Брежнєв, всього за десять років ми перетворили цей тайговий край у головну нафтову базу країни. Нині тут розгортається пошукова

газова та хімічна індустрія. На річці Обі експлуатують основні нафтові родовища території в 1 млн. кв. км (це Англія, Іспанія та Італія, разом узяті). Сміливо уклали велику кількість контрактів, ми не позамірили. Західний Сибір, це дає вже майже половину радянської нафти та значну кількість газу, у найближчі десять років забезпечить основний приріст видобутку цих цінних видів палива та сировини. Настав новий, ще складніший етап розвитку регіону. Тут передбачено у два—три рази збільшити обсяг усіх робіт. Потрібні будуть нові матеріально-технічні витрати та приплив людей. Мета програми — підкріпити цю базу новими ресурсами корисних копалин. Уже обгрунтовані перспективні пошу-

ки нафти на південному східному регіоні. Намічено розвідувати ефективність експлуатації покладів, транспортуючи нафта й газу на більш відстані. Передбачається вдосконалити технологічну роботу сировини на Тобольському та Томському нафтохімічних комбінатах. Широкий пошук нових родовищ перспективних нафти в Західному, а й у Східному Сибіру. Хоч, звичайно, він стає дедалі важкодоступнішим: доводиться проникати все глибше в надра, все далі на схід, на північ, у ще суворіші, необхідні краї. Та нагромаджений досвід дозволяє сподіватися на виважене розв'язання проблем суспільства.

(АПН).

АНОНС

В десятій першопересень іду.
І кожен раз —
Як в перший раз
У перший клас.
Тетяна **ВОВКОВИЧ**,
десятикласниця.

ПЕРЕРВА

«Я —
школярка»

Ще вчора Оксанка Терхун-ва була просто дівчинкою. А сьогодні вона — першокласниця одинадцяті десятирічки м. Кіровограда.

— Оксанко, як ти думаєш, для чого всі діти вчаться в школі?

— Щоб про все знати, все вміти. От і я спочатку добре вичула буквар, читанку, а коли вчорашній, багато всього знала — обов'язково стану художником.

— Чому саме художником?
— Бо мені подобається малювати. І сонечко, і зелені листки на деревах, і яскраві квіти. А найкраще у мене виходять кошенята...

— Зовсім недавно ти назавжди попрощалася з дитячим садком...

— Ой, як не хотілося прощатися! У «Весні» я навчилася лічити аж до ста, читати, співати, навіть деякі англійські слова вивчила. А ще в садку хороші вихователі і няні, дружні хлопчики і дівчатка... Та нічого, разом зі мною вчитимуться мої друзі — Оксанка Михайленко, Сергієво Сухий, Юля Скалева.

— Оксанко, тепер ти будеш ходити щодня до школи, вчити уроки. А як же ляльки!

— Ляльки! На заняття їх приносити не можна... Буду гратися ними після того, як добре вивчу уроки. Бо я вже доросла, а — першокласниця!

УРОК
ЛІТЕРАТУРИДРУГ
ПОМІЧНИК
ПОРАДНИК...

Книга приходить до нас іще в дитинстві і живе з нами все життя. До неї можна звернутись у будь-яку хвилину: це вірний друг, помічник і порадник. Це й наш учитель. Усе багатство знань — у книгах. І вхід кожної нової книги ми сприймаємо як свято.

Тож на сьогоднішньому уроці літератури мова йтиме про нову книгу. Тільки це не звичайна...

УРОК ІСТОРІЇ

«БУДЬТЕ АКТИВНИМИ
БОРЦЯМИ ЗА МИР»

УРОК ВЕДЕ ГЕРОЙ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ
АНТОНІНА ФЕДОРІВНА ХУДЯКОВА

Мабуть, кожен із нас цієї пори, коли притихлі за літо школи знову сповнюються дзвінких дитячих голосів, а вулиці наших міст і сіл розцвітають піонерськими галстуками, молоді душі і ловить себе на думці, що все світле й прекрасне в його житті пов'язане з дитинством, зі школою.

Пригадую свою школу. Було це ще у двадцятих роках, країна тільки-тільки піднімалася з руїн. Жили ми тоді на Брянщині, в селі із символічною назвою — Новий Світ. Усього тринадцять будиночків тут налічувалося. Школи, звісно, не було. Ходити доводилося далеко, в сусіднє село. Та й що то за школа була! Малесенький дерев'яний будиночок із крихтливими кімнатами, в кожній із них училися одночасно кілька класів. Зате які горді були ми, малі, коли по дорозі зі школи нас зупиняв хто-небудь, пригощав, а потім, скрутивши цигарку, повагом, як у дорослих, запитував:

— Ну, що там по світах твориться? Що вчитель розповідав?

Ми говорили, а він мовчки гладив наші голови і на прощання обов'язково наказував: «Учіться, діти, вчіться...» Ми відходили вже далеко, а він усе ще сидів задумливий, ворухив губами, і по них можна було розібрати: «Вчіться, вчіться...»

І ми вчилися. Я на «відмінно»

закінчила семирічку, потім індустріальний технікум, і наркомат направив мене в Дніпро-дзержинськ на вагонобудівний завод техніком-технологом по електрозварюванню. Воно тоді тільки ставало на зміну клепанню.

Це був тридцять сьомий рік. У повітрі вже пахло воєнною грозою. Комсомол кинув заклики: «Молодь — на літакі!», «Кожному комсомольцеві — військову спеціальність!» І ми з подружками вирішили записатися в аероклуб. Та от біда: дівчат туди не приймали. Довго оббивала я різні пороги, але свого добилося — почала вчитися літати. За рік виконала програму. Хотілося вчитися далі. Та знову ж: «Дівчина — у військове училище? Не може бути й мови». Довелося їхати в Москву, в Центральну раду Тсховіахіму. Прийняли. На штурманське відділення Херсонської авіаційної школи.

І вже 1939 року, двадцятидворіччю комсомолкою, в Орловському аероклубі я навчалася літати інших...

А першого вересня, рівно сорок років тому, коли діти Землі збиралися до школи, не польські міста і села впади перші фашистські бомби.

Війна швидко наближалася.

Ми літали, днями не вилізши з машин, — готували льотчиків. А коли місто бомбили — перебазувалися на Тамбовщину і там продовжували навчати курсантів. Потім стали проситися на фронт. «Ви ж робите потрібну справу, дуже потрібну, — казали у військкоматі, — ваші учні громлять ворогів». Та у кожного тоді були особисті рахунки з фашистами... І згодом командування сформувало жіночі авіаційні полки. Я потрапила в 588-й авіаційний жіночий полк легких нічних бомбардувальників, яким командувала Є. Д. Бершанська.

Так усю війну й пролітала на маленьких У-2. 926 бойових польотів. Від Донбасу, Кавказу на Кубань, у Крим. Потім з 2-м Білоруським фронтом дійшла до Берліна...

Тепер, у день Першого вересня, який співпадає з Міжнародним днем миру, я виступаю перед молодими і прошу їх: будьте добрими, чесними, освіченими. Не стійте осторонь життя. Будьте активними борцями за мир, бо сьогодні це — головне завдання, що стоїть перед народами. Адже нам, матерям, хочеться бачити вас у мирі.

М. Олександрія.

УРОК
ІНТЕРНАЦІОНАЛІЗМУ

ПІДКАЗКА З МІСЦЯ

У новому навчальному році в області буде введено в дію 10 нових шкіл на 3608 учнівських місць, 12 дошкільних установ і 3 пришкольні інтернати.

— Де ж усі твої багатства і всі твої володіння! — запитує Діогена якийсь правитель.

— У них, — відповів Діоген, показуючи на своїх численних учнів і послідовників.

У Альберта Ейнштейна спитали:

— Як з'являються винаходи в нашій дні?

— Дуже просто! — відповів Ейнштейн. — Всі знають, що це робити неможливо. Випадково знаходиться один невіглас, який цього не знає. Ось він і робить винахід.

УРОК
ПЕДАГОГІКИ

Новий навчальний рік стає для педагогів часом рефлексивним загальноосвітніх шкіл нові виклики, нові проблеми. Одна з них — підвищення ефективності виховної роботи серед учнів. Саме про це йшла розмова нашого кореспондента з директором Долинської десятирічки № 2 імені А. С. Макаренка І. Л. ЄВСЕЄВИМ, який недавно був гостем «Молодого комуніста».

інших школах, а за свою скажу так. У Долинській дуже мало закладів, де проводилася б організована, цілеспрямована виховна робота. Ось приклади. В місті не має дитячий кінотеатр, немає станції юних техніків, дитяча спортивна школа розкидана по всіх кутках, до того ж дуже примітивна. В районному Будинку культури рідко проводять масові заходи для дітей. Це з одного боку. З іншого — не кожен педагог, на жаль, є справжнім вихователем. За складом свого характеру, за здібностями вчитель може бути хорошим предметником і — безпорадним вихователем, неспроможним повести за собою дітей.

Кореспондент: У цьому питанні школі можуть і повинні, маючи певні умови, сприяти...

ПЕРЕРВА

ПОЧАТОК НОВОГО
ЕКЗАМЕНУ

— Дівчата, я настрій перед початком студентського життя? — спитали ми студентів першого курсу Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Олену БУСЛОВУ та Аллу ДИШЛОВУ.

Олена: Хвилююся: все нове, не знає, не бачене раніше. Все зовсім не так, як у школі...

Алла: Я почуваю себе трохи невпевнено: разом зі мною вчитимуться мої однокласники Ірина Голован, Олег Карпінський, Ігор Золотницький... З нетерпінням чекаю першої для себе студентської лекції.

Олена: Нам, першокурсникам, доведеться дечого вчитися заново, вчитися вибирати найголовніше в потоці інформації і приймати самостійні рішення. Це — відповідальне завдання, і виконувати його нам треба з перших же днів навчання.

Алла: Нам з Оленою пощастило: як медалістки, ми стали студентками, не складаючи вступних іспитів. Перший етап на шляху до мети пройдено. Але це тільки початок нового, більш відповідального екзамину — екзамени на вміння вчитися, знайти себе як студента, як майбутнього спеціаліста.

мови на «відмінно». Рауль стоїть поруч і в скрутних мовних ситуаціях бере на себе роль перекладача. І сам багато розповідає про свою рідну Кубу, про те, що пер-

Однокурсники

шого вересня майже третина кубинців сідає за парту.

— Через три роки ми станемо штурманами, — каже Рауль. — І літати будемо в мирному небі. Бо за мир борються не тільки наші народи.

...Вже покидаючи училище, я ще раз побачив кубинців. Тепер — у тісному колі з радянськими курсантами. Знайомства, жарту, сміх... Відійшли вони — однокурсники. І друзі.

Д. СТЕПОВИЙ.

ВЕЛИКА
ПЕРЕРВА

Чого тільки не почують одне від одного школярі сьогодні — у перший день занять. Хтось відпочивав біля моря, хтось подорожував, хтось допомагав колгоспів. Позаду три місяці літніх канікул, і кожен починає поділитися враженнями.

У семикласника Успенської середньої школи Онуфріївського району Сергія Андрєєва їх багато: недавно він повернувся з «Артеку». Про це і розповідає Сергій під час нашої великої перерви:

«Артек» — це свято!

Відколи пам'ятаю себе школярем, мріяв побувати в

УРОК
ПРАЦІЗміна
росте

Знайомтеся: Віктор Перуш — цюгорічний випускник Дерітської десятирічки Онуфріївського району, механізатор колгоспу «Іскра». Для нього, а також для його однокласників Анатолія Оніпсенка, Віктора Роботія, Михайла Потіцького, Олександра Калашника трудова біографія тільки-но почалася.

Напруженим було літо для юних хліборобів. Поруч із дорослими в складних погодних умовах вони вели бійку за врожай-79. А коли жнива закінчилися, хлопці сіли на трактори. Готували ґрунти під озими, проводили дискування, культивування.

Не нахваляться юнаками в господарстві: і роботці, і доужні, і дисципліновані. «Наша зміна», — з гордістю кажуть про них колгоспники.

Фото С. ФЕНЕНКА.

ОСІННІЙ СПОГІД

У Сашка Шевченка, Сергія Меташова та їхніх однокласників із Севідовської десятирічки № 5 цей спогад спільний — шкільний табір праці і відпочинку...

Щоб сторонньому потрапити до табору, треба було довго йти полем, орієнтуючись на червоному прапорці. Його підіймали щодня на честь перемоги. Найчастіше ними були Володя Омельяненко, Валія Гринченко, Юрко Ламтев. Зав'язі, невтомні, вони й інших запалювали інтересом до справи. І тоді, як сказав Юрко Ут-

кін, «все навкруги стає яскравішим, ніби казковим. І капелі з крапльями роси на листі здаються схожою на книжечку».

А ще пам'ятаються Сашкові і Сергію дії, коли в колгоспній їдальні Ульянова, де вони трудилися, перебували дорогі гості — мурманські школярі. У таборі — радісне поживання, дружні потіски рук, усміхнені обличчя, щирі щирої розмови біля вогнища. А з новими ранками починалася робота у колгоспному саду.

Там, за світанками

Напередодні нового навчального в Казахстан вирушив загін учнів Онківської СПТУ № 7, Новгородківської СПТУ № 6 і Дмитрівської СПТУ № 9. Їхня праця на героїчних цілинних землях — то продовження трудового літа для одних, то перший самостійний робочий крок для інших.

Неголосна, спокійна розмова. Мелодійна пісня під супровід гітари. Радісний, але зовсім стриманий настрій у кожного бійця... Поїздка будирих хлопців, викликає у них гордість.

— Ідемо працювати, — каже Віктор Наконечний з Онківської, — ідемо вчитися працювати. Професія у нас така — механізатор. Хоч і важко, але це протє почесна, важлива. І ска-

жемо прямо, у хліборобській справі — цеградла.

Сергій Курєв, підмінник націанні, додає:

— Працюватимемо від душі, з натхненням. Бо наша поїздка — це і романтика, і перевірка власних сил, і самовираз кожного з нас як активного громадянина країни, як майбутнього представника робітничої гвардії.

А для Анатолія Рогового, третьокласника Новгородківської СПТУ № 6, анатоліє літо запам'ятається по особливому.

Як тільки закінчилися заняття в училищі, юнак поїхав додому, в Петрове. Не відпочивати, а працювати помітником комбайнера в колгоспі «Дружба». Молодий хлопець, який ще тільки починає свій трудовий шлях, проте почесна, важлива. І ска-

Дружба міцніла в праці, у суперництві на спортивних майданчиках, відзначувала голосними піснями, використала танцями на імпровізованих сценах тваринницьких ферм і польових станів господарства.

Такій короткій у роботі, швидко збіг трудовий місяць — значе один урок праці. На ньому загартувалася дружба однокласників, на ньому зросла любов до своєї землі.

А. БЕНЦОВСЬКИЙ,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».

М. Світловський.

те місце в районі серед комсомольсько-молодіжних екіпажів, зібраних і намотаних 5350 центнерів зерна.

Допомагали колгоспникам і однокурсник Анатолія Сашко Мазоха, і онківці Віктор Макаєвич, Василь Кукуруза та Віктор Червоношій із Дмитрівки...

...До відходу поїзда кілька хвилин. Посеріознішали обличчя юнаків. Швидко схопилися, вийшли за рюкзаки.

— Засніваймо ж лісію перед дорогою! — пропонує товаришам Сергій Пніток, староста 773-ї групи Новгородківської СПТУ.

І ось уже пошлує давній українська пісня. З нею хлопці мали назустріч новим трудовим світанкам, за якими — велике, багаторічне трудове життя. І в цей час перед відходом поїзда знову звучить та ж сама пісня. Репортаж вела Т. БОРИСОВА.

Ляльки! На заняття і приносити не можна... Буду грати ними після того, як добре вичу уроки. Бо я вже доросла, а — першокласниця!

У Альберта Ейнштейна спитали:
— Як з'являються винаходи в наші дні?
— Дуже просто! — відповів Ейнштейн. — Всі знають, що це робити неможливо. Випадково знаходиться один невіглаз, який цього не знає. Ось він і робить винахід.

Рейнальдо Рамірес Крібейро — син гаванського робітника, член Спілки молодих комуністів Куби.
— Про нашу країну я чув багато, багато читав, — розповідає Рейнальдо, — особливо, коли йшлося про радянських льотчиків, а піз-

ше перш ніж дати у нас переклад цієї педагогіки. З нетерпінням чекав я першого весняного в Кіровограді. Бо від сьогодні ми — справжні курсанти.

Рауль Франк Кастаньєда — теж гаванець. Він один із десяти своїх товаришів склав екзамен з російської

математики. Уже покидаючи училище, я ще раз побачив кубинців. Тепер — у тісному колі з радянськими курсантами. Знайомства, жарти, сміх... Відійшли вони — однокурсники. І друзі.

Д. СТЕПОВИЙ.

№ 7. Новгородківський СПТУ № 6 і Дмитрівський СПТУ № 9. Їхня праця на героїчних цілих землях — то продовження трудового літа для одних, то перший самостійний робочий крок для інших.

Неголосна, спокійна розмова. Мелодійна пісня під супровід гітар. Радісний, але зовні стриманий настрій у кожного бійця... Поїздка — бадьорить хлопців, викликає у них гордість.

— Ідемо працювати, — каже Віктор Наконечний з Онківського. — Ідемо вчитися працювати. Професія у нас така — механік. Хоч і не легка, але потрібна, проте почесна, важлива. І ска-

жання, долає. — Працювати від душі, з натхненням. Бо наша поїздка — це і романтика, і перетворення сил, і самовираження колективу, і активне громадянство країни, як майбутнього представника робітничої гвардії.

А для Анатолія Рогового, третьокласника Новгородківського СПТУ № 6, індивідуальна за-пам'ятовується по особливому. Як завжди закінчилися заняття в училищі, юнак поїхав додому в Петрове. Не відпочивати, а працювати помічником комбайнера в колгоспі «Дружба». Мо- жливо, це і буде у нього трудовий вибір, виборів тро-

конечний, Басилі Кукурма та Віктор Червоношій із Дмитрівки... До відходу поїзда кілька хвилин. Посерйознішали обличчя юнаків. Швидко схопилися, вийшли за рюкзак.

— Заспіваймо ж пісню перед дорогою! — пропонує товаришам Сергій Цвітко, староста 773-ї групи Новгородківського СПТУ.

І ось уже полнує дзвінка українська пісня. З нею хлопці мчати назустріч новим трудовим світанкам, за якими — велике, благородне трудове життя.

На зйомку: перед відходом. Репортаж вола Т. БОРИСОВА.

УРОК ЛІТЕРАТУРИ

ДРУГ, ПОМІЧНИК, ПОРАДНИК...

Книга приходить до нас ще в дитинстві і живе з нами все життя. До неї можна звернутись у будь-яку хвилину: це вірний друг, помічник і поради-ник. Це й наш учитель. Усе багатство знань — у книгах. І ви-хід кожної нової книги ми сприймаємо як свято.

Тож на сьогоднішньому уро-ці літератури мова йтиме про нові книги. Тільки за час літніх канікул обласна бібліотека імені А. П. Гайдара одержала їх понад 2500 томів.

Є чимало чудових творів — художніх і науково-популярних, які допоможуть не тільки ово-лодіти знаннями, передбаченими шкільною програмою, а й розширити ваш світогляд — аведуть за сторінки підруч-ників.

Скажімо, програмою суспіль-ствознавства передбачено ви-вчення теми «Суспільство і свобода особи». Але в підруч-нику її розкрито скупо. Тому вам корисно буде прочитати книгу З. Суцук «Свобода і відповідальність», що вийшла в серії «Бібліотека учня». Автор цікаво й популярно розповідає про відношення свободи осо-би, держави і права, про те, як соціалістична держава забез-печує справжню свободу кож-ному громадянину СРСР, спирається на проблеми вза-мовідносин особи і суспільства в країнах Заходу, показує фальшивість буржуазної де-мократії.

Багато хто з вас, друзі, охо-че читати книги, присвячені військовим професіям. Журналіст Г. Кузовкін у книзі «Завжди на посту» розповідає про нелег-кі, але романтичні будні при-кордонників Червонопрапор-ного Західного округу.

Віктор Гончаренко ще шко-лярем будовав авіамодель. А коли став дорослим — літав на літаках, стрибав з парашутом, піднімався в небо на крилі планера і був неодноразовим чемпіоном з планерного спор-ту. Про розвиток авіації, про те, як людина від повітряної кулі прийшла до могутніх лай-нерів, створив він книгу «Як люди навчилися літати».

А ось цей томик під назвою «Живі сторінки», де зібрано цікаві розповіді про життя і твор-чість Пушкіна, Лермонтова, Бе-лінського, допоможе старшо-класникам у вивченні курсу російської літератури.

Стануть у пригоді вам і кни-ги Д. Леонтьєва «Зроби сам» (бібліотека піонера «Знай і вийди») та В. Мухіна «Юному овоочиникові».

Більшу частину книг у своє-му житті людина прочитає до 18—20 років. Тож не марнуйте часу, друзі!

В. ШИПІЛОВА, бібліограф обласної дитя-чої бібліотеки імені А. П. Гайдара.

УРОК ПЕДАГОГІКИ

Новий навчальний рік ста-вить перед педагогічними ко-лективами загальноосвітніх шкіл нові вимоги, нові пробле-ми. Одна з них — підвищення ефективності виховної роботи серед учнів. Саме про це йшла розмова нашого кореспондента з директором Долинської де-сятирічної № 2 імені А. С. Ма-каренка І. Л. ЄВСЕЄВМ, кот-рий недавно був гостем «Моло-дого комуняра».

ОСОБИСТА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Кореспондент: Іване Леонті-новичу, ви і як педагог, і як ке-рівник школи — людина з вели-ким стажем. Цікаво знати ва-шу думку про місце школи у формуванні людини як особи.

І. Л. Євсєєв: В. І. Лепін роз-глядав школу як домінуючий засіб виховання особи. Й ме-та — формувати людину з ак-тивною життєвою позицією, в душі комуністичних ідеалів. Цей мети досягається цілеспрямо-ваним комплексним вихован-ням. Ми навчилися непогано мобілізувати наших учнів на самостійне оволодіння склад-ним курсом загальноосвітніх наук у розрізі середньої школи, будувати змістовні уроки, на яких переважна більшість учнів глибоко засвоює певну суму знань. У нашій школі значна частина вихованців учить на «5» і «4». Про міцність знань школярів свідчить і такий факт: 20—25 процентів випускників десятих класів стають студен-тами вузів, 30—35 процентів — учнями технікумів, училищ. Майже всі працевлаштовують-ся.

Урок став основою формою і навчання, і виховання. Ці два важливі завдання знайшли своє відображення в єдиному робочому процесі педагогиче-ського виховання ще від на-вчання.

Кореспондент: XXV з'їзд КПРС накреслив педагогам ра-

дянської школи завдання — вести виховний процес у комп-лексі. В якій, на вашу думку, лежить даного процесу найбіль-ше виявляється це відста-вання?

І. Л. Євсєєв: В нашій школі вже нагромаджено чималі досвід політичного й трудового виховання. Але цього не можна сказати про виховання мораль-не. Такий розрив завдає вели-кої школи всій нашій роботі. В цьому легко переконатися на таких прикладах. Учні нерідко добре розбираються в політич-них подіях, уміють прокомен-тувати їх і разом з тим допуска-ють аморальні вчинки. Одні ко-за школою хуліганять, інші не поступляються в автобусі міс-цем старшим... По-моєму, саме прогалини в моральному ви-хованні спричиняють найбільше клопотів у загальноосвітньому процесі.

Кореспондент: Моральне ви-ховання не може розглядатися окремо, як один із розділів ви-ховної роботи. Воно пронизує все життя, всю діяльність уч-нівського колективу, громад-ських організацій. Громадсько-політична робота, навчання, праця — все це виховує кому-ністичну мораль у школярів. Та, як ви вже сказали, вихов-ний процес відстає від навчаль-ного. В цьому є свої причини...

І. Л. Євсєєв: Я, очевидно, не-можу розкрити ці причини з

інших школах, а за свою скажу так. У Долинській дуже мало закладів, де провадилася б ор-ганізована, цілеспрямована ви-ховна робота. Ось приклад. В місті не діє дитячий кінотеатр, нема станції юних техніків, ди-зайна спортивна школа розкла-да на по всіх кутках, до того ж дуже примітивна. В районному Будинку культури рідко прово-дять масові заходи для дитво-ри. Це з одного боку. З іншо-го — не кожен педагог, на жаль, є справжнім виховате-лем. За складом свого характе-ру, за здібностями вчителі мо-же бути хорошим предметни-ком і — безпорадним виховате-лем, неспроможним повести за собою дітей.

Кореспондент: У цьому пи-танні школі можуть і повинні, очевидно, допомогти сім'я, гро-мадськість. Як нині розвиває-ться відносини школи і сім'ї, школи і громадськості?

І. Л. Євсєєв: Тільки в поєд-нанні виховних дій цих трьох «китів» можливе комуністичне виховання майбутньої зміни. Наш педагогічний чимало пра-цює з кожною сім'єю, виявляє перш за все труднощі сімейно-го виховання, котрі відбиваю-ться на формуванні особи мо-лодого людини. Кожен учитель знайомиться із сім'єю свого вихованця, аналізує її уклад з усіх боків, урахує освіту і життєвий досвід батьків, спе-цифічні особливості їхнього ставлення до дитини.

Кореспондент: У виступі Ге-нерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Вер-ховної Ради СРСР товарища Л. І. Брежнєва перед артеків-цями викладено положення, котрі коє покоління країни, педагогіка і школа сприйняли як конкретну програму кому-ністичного виховання. І тепер це — могутній надихаючий ім-пульс.

І. Л. Євсєєв: Так, він забез-печить приплив творчої енергії нашим педагогам, підвищить комуністичну цілеспрямова-ність.

Ми повинні виховувати у сво-їх підопіканих активність, внут-рішню переконаність при підхо-ді до будь-якої справи, прагнен-ня своїми силами, помисла-ми і ділами приносити користь людям. За це кожен з нас, пе-дагогі, повинен нести особис-ту відповідальність.

ВЕЛИКА ПЕРЕРВА

Чого тільки не почують одна від одного школярі сьогодні! — у перший день заняття. Хтось відпочивав біля моря, хтось по-дорожував, хтось допомагав негосподі. Повазу три місяці літніх канікул, і кожен поспі-шає поділитися враженнями.

У семикласника Успенської середньої школи Онуфрієвсько-го району Сергія Андрєєва їх багато: недавно він повернувся з «Артеку»... Про це і розпо-відає Сергій під час нашої вели-кої перерви.

«Артек» — це свято! Відколи пам'ятаю себе школярем, мріяв побувати в «Артеку», і ось моя мрія здійснилася. Важко навіть сло-ва підібрати, щоб розповісти про все. Кожен день перебу-вання в «Артеку» був для мене святом. Назавжди зостануться в пам'яті екскурсії по Криму, піонерські вогнища синіми ве-черями, обличчя друзів...

А дня 9 серпня ми чекали з особливим нетерпінням. На-решті він настав, день Міжна-родного дитячого свята «За щасливе дитинство в мирному світі». Зранку, частіше, ніж звичайно, перегукувалися гор-ни. Табір готувався до великого торжества. Ми всі навіть про море забули. В цей день до нас мав прийти дорогий гість — Леонід Ілліч Брежнєв.

Урокисті хвилини. Всі піо-нерські дружини зібралися на Костровій площі. Ми — з квіта-ми і прапорами в руках. Усі щасливо усміхалися. І, звичай-но, — хвилювалися. Та ось при-їхав Леонід Ілліч. Тепло, по-батьківськи усміхнувся до нас — і хвилювання пройшло.

Свято почалося. Піонери вручили квіти Леоніду Іллічу. Він звернувся до нас, посланців 73 країн світу, з теплими неза-бутніми словами привітання, назвав нас надією і майбутнім планети, побажав нам радості, щастя, миру і доброго сонця.

А після виступу Леонід Ілліч пройшов з нами по табору. Питав, як навчаємось, чим ціка-вимось. І ми про все йому роз-повідали. Потім Леонід Ілліч був на нашому концерті, від-душі аплодував нашим пісням і танцями...

ПІДКАЗКА З МІСЦЯ

Одного разу до кабінету ака-демка Бекетова обіг схвильо-ваний слуга і закричав:
— Микола Миколайовичу, у вашій бібліотеці — злодії! Вчений, продовжуючи роз-рахунки, спокійно запитав:
— І що ж вони чинять?

Славнозвісний німецький фі-зик Герц у шкільні роки дуже захоплювався токарною спра-вою. Пізніше, коли він став уже відомим професором, його старий учитель токарної спра-ви, дізнавшись про долю свого учня, співчутливо вигукнув:
— Шкода! Він був прекрас-ним токарем!

А. ЛІСНИЧИЙ.

ПІСЛЯ УРОКІВ

СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я

Ви вже вивчили уроки? Про-студіювали перші закономір-ності лент? Ну, що ж, тепер — час відпочити.

Можна почитати хорошу книжку, подивитися футбол-ний матч. Можна вийти на ву-лицю і поділитися враженнями про перший день навчання. Можна познайомитися із сусі-дом чи сусідкою з кімнати на-проти в студентському гурто-житку.

А можна посміятися з різних неімовірних ситуацій і приго-д із шкільного та студентського життя, котрі ми й пропонуємо вам сьогодні:

Вчитель:
— Чи не можете ви сказати щось про хіміків XVII сто-ліття?

Учень:
— Можу. Всі вони померли.

Викладач:
— У вас іменник «миша» по-рідив і до першої і до третьої відмін.

Студент:
— На те вона й миша: куди хоче, туди й бігає.

Вчитель:
— Що таке ромб?

Учень:
— Це квадрат, якому дали по шій.

Син-студент від'їжджає на практику в тайгу. Журитьс-я мати:

— Як ти там будеш? Тебе ж ко-марі заїдають!
— Не журіться, мамо, нам накомарники видали.
— А що воно таке?
— То така штука, яка одягає-ться на комара, щоб він не ку-сався.

Студент пише листа своїм батькам: «Добрий день, мамо і тату! Вашого листа одержав, за який дуже вдячний. У мене все нормально, оце недавно купив собі пальто. Позиція сто карбованців. З нетерпінням че-каю відповіді».

— Як? Ти вчишся грати на кларнеті? Навіщо?
— Щоб помститися сусідові з кімнати поруч за те, що він цілими днями тирликає на скрипці.

— Олесю, чим відрізняється роман від оповідання?
— Роман... Він товщий.

— Кравченко! Скажи, під яку напругу ти попадеш, якщо візьмешся за ці дві фази?

— Нехай візьметься Грицен-ко, він відмінник!

«Об'ява.
Куплю старий конспект у більш-менш нормальному ви-гляді.
Дзвонити ввечері».

На питання екзаменатора: «Що треба зробити, якщо ви машинист і вам махають чиро-ним прапорцем?» студент від-повів: «Помахати у відповідь».

Порада.
Приходьте на екзамен зі знаннями в голові, а не в ки-шені.

Музика...

100 юних закінчили цього року Кіровоградську музичну школу № 1

133 хлопчики і дівчинки стали нещодавно її учнями

Тиша в класі, тиша в коридорах... А тут, біля розкладу за-нять, юрляться цікаві «пер-шачики», їхні заклопотані мамі і тата, бабусі і дідуся. Далі сто-ять поважно старшокласники, дещо звернувшись поглядами на «малечу». Ім що? Вони вже ба-гато знають, багато вміють. А перше все-таки цікавить і но-вачків не дуже ображають ці погляди. Трішки заздрісно, правда...

...Так було в останні передве-ресні дні. Від сьогодні тут

дунатимуть звуки скрипки, фортепіано, баяна, духових ін-струментів...

...Гітари, — додає дирек-тор школи Віктор Іванович Ре-венко. — Зважаючи на те, що популярність цього музичного інструмента серед молоді дуже велика, ми вклучили до плану заняття по класу гітари.

За останній рік матеріальна база школи оновилася більш як

УРОК ЕСТЕТИКИ

любов ця від природи дана не кожному.

У нас увійшло в практику проведення виховних годин у загальноосвітніх школах. Я на-всєв би їх своєрідними уроками естетики. Викладачі і кращі уч-ні музичної школи часто бува-ють у гостях у дітей, в основ-ному учнів молодших класів, проводять з ними бесіди про музику, демонструють свою ко-навецьку майстерність. І не-рідко ось такі зустрічі приво-дять до нас хлопчиків і дівча-ток, для яких музика потім стає частинкою життя. Хотілося б, щоб директори шкіл сміливіше йшли в цьому нам назустріч.

Назаву тих, хто найактивіш-ше пропагує музичну культуру: викладачі Віталій Сергійович Чорнобай, Ольга Іванівна Вер-ховна, Микола Сергійович Чорнобай, учні Анатолій Олек-сєйко, Олег Коваль, Лариса Прокіпенко... Та чи й назве-ш усіх.

Гордість, із якою говорять В. І. Ревенко про вихованців школи, зрозуміла. Дехто з них,

закінчивши музичне училище, повернувся сюди вже виклада-чем. Ось і цього року 14 ви-пускників вступили до Кірово-градського музичного училища. До ре-чі, й сам Віктор Іванович — ко-лишній вихованець школи.

— І виступи наших учнів пе-ред призовниками, майбутніми воїнами Радянської Армії, і кон-церти під час шкільних кані-кул — це тільки невелика час-тина тієї пропагандистської ро-боти, яку проводять наші ви-кладачі та учні.

А все починається в цих кла-сах, де, здається, навіть стін-ки віддують чисті джерельні звуки. І нехай часом зірветься якась фальшива нота — не страшно, трудом усе подолає-ться. Головне ж, щоб люба-до прекрасного була справж-ною!

А. ЛІСНИЧИЙ.

У КРАЇНАХ КАПІТАЛУ

ЗА ПРАВО
ВЧИТИСЯ

У розмові з кореспондентом ТАРС секретар Руху комуністичної молоді Франції (РКМФ) Жак Планш розповідає:

— Великі проблеми постають на шляху тих, хто бачить продовжувати навчання. За даними РКМФ, 600 тисяч учнів у системі професійно-технічного навчання не мають досить коштів для продовження занять. У переважній більшості це діти публічних робітників і службовців. Аналогічне становище існує і в університетах. Тут половина студентів змушена працювати в нічну чи вечірню зміну, щоб заробити на життя і не пропустити при цьому занять. Однак зароблених грошей багатьом усе-таки не вистачає. В результаті фізичного й морального виснаження 30 процентів студентів залишають вуз чи навчання, а 45 процентів із числа тих, що залишилися, неспроможні підготуватися до захисту диплома. Але навіть успішне закінчення університету далеко не завжди означає кінець митарств для багатьох молодих людей. За оцінкою РКМФ, 100 тисяч дипломованих спеціалістів країни не можуть знайти застосування своїм знанням.

Петріку всього 12 років, але він уже працює на одному з заводів Нью-Йорка. Він каже, що хоча йому ще дуже далеко до кінця життя, він відчуває, що його життя вже є життям. Про навчання, звичайно, не може бути й мови.

Фотохроніка ТАРС.

„ЗНОВУ
НЕМАЄ
УРОКІВ...“

У системі шкільного виховання у ФРН існує велика перовізна проблема. Одну з них ілюструє відомий у карикатурі західнонімецький журналіст «Штерн» На малюнку — два хлопчики, що грають у настільний футбол. Один з них — середніх років, другий — хлопчик. «Він чим займається?» — питає хлопчик. «А ти хто?» — «А я школяр, у нас через недосвідку вчителів знову немає уроків».

Таке становище складається в школах тому, що тисячі педагогів, які досвідчені професійно, не беруть участі в антишовіністських демонстраціях, позбавленні права працювати за спеціалістською посадовою діяльністю на основі громадянської елементарності. Тому шкільні програми значно скорочуються. В багатьох школах ФРН заняття ведуться за «скороченою програмою», а деякі предмети взагалі не викладаються. Разом з тим, за даними «Штерн», понад 45 тисяч дипломованих педагогів змушені обслуговувати по роки біля праці.

С. СОСНОВСЬКИЙ,
кор. ТАРС.

Бонн.

Іде до школи
моя дівчора

Полетіли журавлики вдалі
І ключем повернули над хатою.
Мені все полиново так жалі
Шкільних літ із ходою завзятою.
Іде до школи моя дівчора,
І геться журавлі в небі синьому.
Тільки клен край шкільного двора
Психилися й шумить по-осінньому.
В колі айстр і строкатих жоржин

Людмила ПОПЧУК

Шкільних друзів знайти мені хочеться.
А у них чи дочка, а чи син
Йдуть до школи, а ненюки тривожаться.
В першій осені день, як завжди,
Я дітей проводжаю до вулиці.
— Ти ж бо слухайся. Не підведи. —
Заблизьать оченята, нахмуряться.
Моя айстра давно відцвіла,
Лиш ключі пролітають над хатами.
Ясну іскорку того тепла
Повернуто дівча оченятами.
Стали глибшими борозни літ,
Сивино ще на мить посвітлішала.
Я радію, що квітне той цвіт,
Що на стежці літ шкільні вишили.
м. Новомиргород.

«Я б хотіла дізнатися про творчість композитора В. Шаїнського».
Т. ЛЮБЧУК.
Гайворонський район.
«Розкажіть, будь ласка, про автора моєї улюбленої «Пісні про молодого Гена»».
Сла КОВАЛЕНКО, 4-й клас.
(3 листів до редакції).

ВОЛОДИМИР Якович Шаїнський народився 1925 року в Києві. Його батько був інженером-хіміком, мати — біологом. Обоє любили музику, часто бували в театрах, на концертах, нерідко брали з собою й сина. Чотирирічним він уперше почув оперу «Казка про царя Салтана». Музика її лишилася в пам'яті на все життя.

Талант Володі відкрився рано. Над усе він прагнув опанувати мову звуків. Коли хлопцеві минуло десять років, він став відвідувати музичний гурток Київського Палацу піонерів. Там помітили його здібності і через рік прийняли до Центральної дитячої музичної школи при Київській державній консерваторії по класу скрипки. Навчався він добре, а згодом і сам створив кілька пісень.

У п'ятнадцять років йому пророкують майбутнє талановитого скрипала, та війна зруйнувала всі плани.

Евакуація... Потім, з 1943 року, служба в лавах Радянської Армії.

По війні В. Шаїнський вступає до Московської консерваторії, яку й закінчує 1949 року як скрипаль. Однак дедалі більше його приваблює композиторська діяльність. Тому вже на старших курсах він починає відвідувати лекції композиторського факультету, навчається у автора популярної дитячої музики М. Л. Старокадомського, а згодом у М. В. Іорданського, під керівництвом якого створює кілька популярних пісень.

ПОКЛИКАННЯ

На дальшу долю Шаїнського вплинув народний артист СРСР, композитор Кара Караєв. Під його керівництвом він закінчує й Бакинську консерваторію, але вже по класу композиції. Після консерваторії Шаїнський пише цілу низку пісень: «Берега білі», «Не плач, дівчино», «Ліс загадковий», «Через дві зими», «Серце

моє битись не перестане» та інші, які ввійшли в репертуар краєвих виконавців і завоювали любов мільйонів слухачів, особливо молоді.

Виконавці дитячих пісень Володимира Шаїнського — крокодил Гена і Чебурашка, Зелений коник і Антошка — стали улюбленими героями радянської дитвори. Діти підхо-

Песенка про папу

Слова В. ТАНИЧА

Музика В. ШАЙНСЬКОГО

Скільки песен мы с вами вместе
Спели маме своей родной.
А про папу до этой песни
Песни не было ни одной.

Пріпів:

Папа может, папа может
Все, что угодно:
Плавать бассейном,
Спорить басом,
Дрова рубить!
Папа может, папа может
Быть кем угодно,
Только мамой, только мамой
Не может быть! (2 раза).

Папа дома — и дом исправный,
Газ горит и не гаснет свет.
Папа в доме, конечно, главный,
Если мамы случайно нет.
Пріпів:
И с задачей трудной
Папа справится, дай же срок.
Мы потом уж решаем
Все, что папа решить не смог.
Пріпів:

ПОВЕРНЕННЯ В XVI СТОЛІТТЯ

ЦЕ — ЦІКАВО

Грандсон, невеличке містечко, що розкинулося на зеленій пагорбі, який спускається до Нешатського озера, протягом трьох днів жило в XVI столітті. Вулицями, звичайно заправленими автомашинами, проїжджали тільки вершники у високіх ботфортах, ішли, дзвенючи дзвониками, мули або два кремезні молодці проносили кріти носили з вельможними панями.

На вулицях можна було бачити шарманщика з дрезированою мавпочкою, пи-

сарі, який за певну винагороду (письменних у ті часи було мало) писав гусиным пером прохання феодалові про звільнення від податків; з мідином та зником — циркулярника, який не тільки голів бороди, а й рева зуби та «відкривав кров».

— Ми поклали за мету поринути в далекі минуло, прожити три дні життям XVI століття не тільки для привабливання туристів, які звичайно проїжджають через наше місто не зупиняючись, а й для того, щоб

ми самі, дорослі і діти, краще усвідомили своє минуле, а також усі ті блага, вигоди, переваги, які дали нам за чотири століття людська енергія та думка, — сказав нам мер Грандсона Франц Елмнер.

— Чотири місяці ми готувалися до цього: вивчили в усіх подробицях, яким було життя в Європі XVI століття, роз'яснили населенню «правила поведінки», шили костюми, «пробачте, — раптом каже мер, — мені потрібно терміново подзвонити дру-

жині». Він повертається до телефонної будки, що стоїть на вулиці, якою ми йшли, і тут же похилившись, широко усміхається: двері будки замикає. Та й у щільну автомата все одне не вийшов би «бонан» — старовинна монета, яку випустили в Грандсоні спеціально з нагоди «звернення в середньовіччя».

Довелось мерове звернутися до послуг гість у двохколовий жовто-синій куртки та напелюсі з плюмажем.

Г. ДРАГУНОВ,
кор. ТАРС.

Грандсон — Женева.

АДРЕСИ
ВИХІДНОГО
ДНЯ

На закінчення гастролів Орловського державного драматичного театру імені І. С. Тургенєва 1 і 2 вересня кировоградським глядачам буде показано прем'єру вистави «Я прийшов дати вам волю» за п'єсою В. Шукшину (початок о 19.30, каси працюють з 13.00).

1 і 2 вересня кінотеатри м. Кіровограда пропонують: «Комсомолец». Новий художній широкоформатний фільм «Омелін Пугачов» (9.00, 12.00, 15.00, 18.10, 20.50).

«Мир». «Корона Російської імперії, або Знону невловимі» (9.30, 11.30), «Капкан» (13.20, 15.30, 17.10, 18.50, 20.50).

«Вогник». Художній фільм «Народний роман» (9.15, 11.00, 13.00, 15.00, 17.00, 19.00, 21.00).

Імені Держинського. В червоному залі — «Він хотів жити» (9.30, 11.20, 13.10, 15.00, 17.10, 19.00, 21.10), у залі повторного фільму — «Ліки від кохання» (9.20, 11.20, 13.20, 15.20, 17.20, 19.10, 21.20).

«Промінь». Кінокомедія «Іван Васильович переміняє професію» (14.00, 16.00, 18.00 і 20.00).

«Орбіта». «Табір іде в небо» (14.00, 16.00, 18.00, 20.00).

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

ПОНЕДІЛОК, 3 ВЕРЕСНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час» 8.40 — «Навчання» 9.05 — «Телевізійна дитина» 9.55 — Науково-популярний фільм «Увійди в цей храм» 10.45 — Концерт оркестру симфонічної і естрадної музики. По закінченні — новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Док. телефільм «Відкриття» 15.50 — Для юних техніків «Знай і умі» 16.25 — Міжнародні змагання з художньої гімнастики на пресі газети «Советская культура» 17.15 — Хлопцята справляють 17.50 — «День за днем» (К-д) 18.05 — П'ятирічка, рік четвертий 18.45 — «Сьогодні у світі» 19.00 — Наші діти 19.15 — Снігас 6. Райков 19.30 — Д. Валєєв «Діалог» Фільм-вистава 21.00 — «Час» 21.35 — Народний артист СРСР П. В. Массалітін читає розповіді з роману Л. М. Толстого «Воскресіння». По закінченні — «Сьогодні у світі».

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — «Доброго вам здоров'я» 10.45 — Для дітей «Велике диво» 11.40 — «Шкільний екран» 10 клас. Фільм. Механізм копіювання та їх застосування 12.10 — 1. Дружбе! Дарую небо і землю. Вистава 15.55 — Для дітей «Срібний дівочок» 16.15 — Телефільм «Повернення на Таймир» 16.30 — Концерт вокально-інструментального ансамблю «Голос Нарпата» 17.00 — Соціальний портрет колективу виробничого об'єднання «Дніпрошина». Передача перша 17.35 — Для дітей «Олівець-малювальник» 18.00 — Фільм-концерт «Органічний прелюд» 18.30 — «Актуальна камера» 19.00 — Міжнародний турнір з хокею на пресі газети «Советский спорт» «Совет» (Кіно) — «ВСМ» (Кіно, ЧСР) 1 і 2 період. 20.25 — Міфи і дива 21.00 — «Час» 21.35 — Міжнародний турнір з хокею «Совет» (Кіно) — «ВСМ» (Кіно, ЧСР) 3 період. 22.10 — Снігас 6. Мартинів. По закінченні — новини.

В. о. редактора
В. СТУПАН.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.
На українському мові.

Газета
виходить
у вівторок,
четвер
і суботу.

314050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолaborаторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України.
м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.